



Ligur-tengeri halászkikötő-látkép



Marina di Lucca, Viareggio, A. D. 1991.
Ott-időzés Mária-Priscával

Csendes, hálózó álom
laza, fölfejlő szövetében,
mint régi mesekönyvben,
mint valaha régen élt
városban: alvó, lakatlan
házak, kápolnaromok,
kihűlt harangok, hantok
felől mindegyre hallani
annyi tűnt emberi lény
búcsúzó énekét, mélyén
annyi szólító csendnek:
láthatatlan leánykórus hív... hová?
Ó, ti virradatra vont vitorlák:
sugaras, suttogó vigíliák!
Az ébredő, világrajött vizen
köröz, leng, dől sok árboc,
kifutni készülnek halászbárkák,
csörlők vonják föl a horgonyok vasát,
csigák sora feszíti meg a kötélzetet,
nehéz húrjait a vihar hangszereinek.
A magas ég-akarat még céltalan,
fent felhők rohannak, hullámsor fut alatt.
A móló falán túl kirajzó könnyű hajókat
heves táncba viszi a fehér, szökő víz,
más-más sors íródik a nyomdoksodor
robbanó tajtékára, lesz hajó, 'mely
majd visszatér honi révbe s lesz másik,
'mely odakünn marad és odavész
a nyílt tengeren, nyomtalan, jeltelen...
A horizonton fénykéve esik szét sugarakra,
meghatódva nézem, mint fut fátuma iránt a flotta,
egyre távolodva a mólófalak oltalmazó körívétől

s a búcsút intó, színes női kendőktől, mintha
 volnának a szélben röpdöső vásznak mind virágok,
 virágok: koszorúhoz, temető hantra...
 Az első bóra csapások földobják, majd elnyelik
 a bóják könnyű jelzőtestét, hullám hullámba omlik:
 „ben tenuto...”, a Beaufort-skála már hetes fokozatú
 szélerőt jelez, de a bárkaraj bis gromoboj nyomúl
 előre, hiába, hogy a magas tengerjárás ellene tolúl,
 a mélytengeri hálókat sorra vetik a vízre s ólomsúlyok
 merítik mind mélyebbre a csomózott, sodort
 háló-négyszögeket... le, bűvári mélybe, le
 a tengeralatti fénytelenységbe, halrajok útjába,
 közben baljósan roppannak a palánkok, a bordák
 a veszejtő viharban, kötelek szakadnak meg...
 pár deszkaszál bukdál a vetődő hullámok hátán
 s másnap észrevétlen, más legénységgel a fedélzeten:
 hajó hajó helyébe áll -----

Balaskó
hív emlékében,
'ki nem volt besúgó
a szocializmus építése közben



Mély alkonyárnyékon
még mélyebb árnyéket
által vető
fekete gyászciprus közelében
(pihenj egy kicsit végleg, Jenő...)
érezem,
lám, 'mily közel a temető,
ó, már szól a gyermektrombita
utánam, értem...
szól, hív hősi hangja

vissza:
megint ottlenni, mint a kezdetekben,
azon a szőkeleányillatú játszótéren,
hív egy régi, szép, szigorú internátusba,
hív egy rácsos ablakos, boldog árvaházba,
ó, hív harsányan vissza
mindazok közé, 'kik másszor éltek – – –
Szép volt a magányos maraton,
Jenci!
Merci.

